

ჩემი პირადი

გადავიხსენებ პირადი ცხოვრებას. ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

ხელის-მომწერა

მოდებდათ თუ არა, დროებას, ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

„დროება“ — ივანე მთელი

„დროება“ — ივანე მთელი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

დროება

ბაგდადის ყოველ-დღე ორშაბათის გარდა

შანი განცხადებისა

დიდი ხანია, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

თუ ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

განცხადებისა, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი. მისი ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი, რომელიც ი. ვ. მუსხიშვილის ხელნაწი.

ბ. გუბარტო ჩვენი უირის ჩარისა

უმორჩილებად ვსთხოვთ მიაქციონ ეურადღება ბანდროლებზე

ასეთი პ. ს. მანის პ. ს. პაპოვი, საჯარო სსსლი მოსკოვში.

საზავსულთა თეატრში

დღეს, 10 ოქტომბერს

ზინკედი დეიუტი ვ. ალექსევის-მესხივის და ქ. ბუბურიშვილისა. ქართული დრამატული დასის არტიტებისაგან წარმოდგენილი იქნება:

I უეულილია!

დრამა 2 მოქმედება.

II

გულმა იზრანო

კომედია 1 მოქმედებად.

III

ლივარტისმენტი.

ქ. ბუბურიშვილისა წაიკითხავს ცენებს გურულთ ცხოვრებიდამ. ბილეთები ისყიდება თეატრის კასაში. დასაწყისი 8 საათზედ.

ტელეგრაფი

(საქართველოს ტელეგრაფის სააგენტოსი)

კატარაზრის, 8 ღვინობისთვის. 6 ღვინობისთვის იყო ზინკედი სსდამს სამხედრო მმართველობის კამისისა; კამისისაში ანანს: თავს მუდამარედ კა-

«დროების» ფელტონი, 10 ოქტომ.

ვ ლ გ უ ჯ ა *

(მოთხრობა)

— აი შენი კენესა მე, შენი! მათა ცუცებით წამოიძახა მათიამ.—მაჟი იყავ და ვაჟური სიტყვათა სთქვი!

— ღონიერები არიან, მათიამ, ღონიერები... რაი ქნას ერთმა ათასთან? წარმოსთქვა მღვთავამ და ისევ დაფიქრა.

— ძაცს კაცზედ მეტი ღონე არა აქვს, შენი კენესამე! არა, ღონისის მადლმა!... მისი ერთი ტყვია გააციებს. ჩვენც თითო გამოვარჩიოთ ხოლმე და მთაში კიდევ არ დაღუპულა ვოყვები, ძმობილებს კიდევ ვიშოვიო.

— მოყვები კი არიან, მაგრამ პირი აღარ არის, კაცს ვეღარ გაუგია, ვინ მტერია და ვინ მოყვარე... მაგრამ რაი უყოთ, თუნდ ღუნი ჩემ მტრებათ გადაიქცნენ არცის არ შევარჩენ იმათ სისხლსა.

— ღონისის მადლმა, მეც მოგყვები... ნღვარევი იყოს თავდები, სა-

*) ის. „დროება“ № 197.

ცხუ წევრებით: დიდი მთავარი ვადა-ალექსანდრეს-მე, ტრატეპენი, რადე-ცვი, კოსტანდა, დენტეცენი, ალბე-გინსკი, კაუჭმანი მეორე, სკობელევი, განავსკი, ფეისტენი, რატი, რის-ტერა, შუგალავი მეორე, აბრუჩვი, სოფანო იმერეტისკი, სკვარცოვი, შასკვსკა მესამე, ვორონცოვი-დაშკო-ვი, დარავანოვი, რაზენბასი, სედე-ლეკი და ლავკო. 7 ღვინობისთვის ექსპერტებს ქქონდათ მოლაზ-რაკება სამაგისტროების ნორმალურ რიცხვზე. გარდაწვეიტეს, რომ სამი-კაცნობა უღვინოდ გაიხსნენ დადგე-ნილ ნორმის მიუხედავად. ერთბას ნება აქვს შესცვალას ნორმა 25% მეტად ჭინანის მინისტრის გარდაწ-ვეიტაზედ.

კატარაზრის ბირჟა, 8 ოქტომბ.	
ბანკის ბილეთები:	პან. კაზ.
პირველი გამოცემისა—	95—50
მეორესი — — — —	92—62
მესამესი — — — —	93—75
მეოთხესი — — — —	92—38
აღმოსავლეთის პირე.—	90—25

დაც შენ მოჰკვდე, მეც შენთან დაგ-ლიო სული!

— მთიულნი ვაჟ-კაცი ხართ კაცს არ უღალატებთ, უსამართლობას ვერ მოითმენთ... მაგრამ ჩემი გულისთვის ერთ გარდავს დღე, ერთ დაღიეს უღროვოთ სული, შენ რაისთვის-ღა უნდა გადაგკოლო ჭირი?... — აბა რა ჭირი იქნება ამ სიცოცხლეზედ უარესი!... და ვეღარ შეგინახმს და ცოლი! ბარემ სულ დავიხრაცუნებ.

— მართალს ამბობ, მართალსა!... — დავიხრაცუნებ, თუ სიკვდილის დღე მოსულა! ძაცი ერთხელ დაიბადება, ერთხელ უნდა მოკვდეს... სახელით მაინც დავიხრაცუნებ.

— მაშ დავიხრაცუნებ თუ აკრე-ვარბებ შექმუნებით წარმოსთქვა მღვთავამ.

ამ უკანასკნელ სიტყვებზედ შემოვიდნენ კიდევ რამდენიმე მთიული, რომლებიც, მთის ხალხის ჩვეულები-სამებრ, მოსულიყვნენ ავითყოფის საკითხავათ. შევლანი მივსალმნენ მღვთავს და ამ სალაშში რაღაცა მოწიწებით ექცეოდნენ. იმ ხალხში იყო გამოხატული ის პატივისცემა, რომელსაც მოპოვებს ხოლმე უსამართ-ლოების მსხვერპლი და ამ უსამართ-

აღმოსავლეთის მეორე	90—37
აღმოსავლეთის მესამე	90—37
მქრო, 1/2 იმპერიალი	7—64
შინაგანის 5% სესხი ბილეთები:	პან. კაზ.
პირველი სესხის — —	221—
მეორე სესხის — —	215—25
1 მანეთი ღირს:	
ლონდონი — — — —	25—87
ბერლინი — — — —	პენსი
ბამბურლი — — — —	215— კენიგი
პარიჟი — — — —	274—25 ცენტი
მაგასისი კერასინი — — — —	სანტიმი

ახალი ამბები.

ჩვენ მივიღეთ ამ დღეებში წლიუ-რი ანგარიში მბილისის საქალგო-ვარხიულ სასწავლებლისა, რომლიდა-მაც მოგვყავს შემდეგი ცნობანი:

სასწავლებელი გაიხსნა 12 ოქტომ-ბერს 1879 წელს. იმას ინახავს მთ. გუბ. სამღვდლოება თავის ხარჯით და-სხვა-და-სხვა პირებისაგან შემოწი-რულის ფულით. ამ სასწავლებელში კურს-შესრულებულ შაგირ-ქალებს იგივე უფლება აქვთ, რაც საქალგო გიმნაზიებში და საზოგადოთ საშუალ სასწავლებლებში კურს-შესრულებუ-ლებსა, ესე იგი ეძლევათ შინაურ მასწავლებლის დიპლომი.

შარშან მარტო ორი კლასი ყო-ფილა გახსნილი: მოსამზადებელი და

ლოების წინაღმდეგობას თავის გმი-რულის ვაჟ-კაცობით დაამტკიცებს.

თუმცა თითონ მღვთავსა დღე-ვანდლამდინ არ იცნობდნენ, მაგრამ დღეს ისინი ხედავდნენ იმის იარებს, ესმოდათ იმისა ლომური გულადობა, უშიშრობა და ეს საკმაო იყო, რომ იმას ხალხის პატივისცემა მოეპოე-ბინა.

შევევლად ასეც უნდა ყოფილიყო იმ ხალხში, სადაც „გოჯაი ნაჩენი სჯობია“ და სადაც რიგიანი ქალი არ გათხოვდებოდა იმისთანა კაცზედ, რომელსაც თავ-პირი დამახინჯებული არ ექნებოდა დაჭრილობის ნიშნე-ბით.

ლაპარაკი სულ ერთსა და იმავე საგანზედა ბრუნავდა და ეს საგანი იყო ხალხის მღვთავრობა იმ ხანებში. შევლას რომელიმე უსამართლოება და ძალის მიტანა იმათზედ გვეგონა, ყველა იმაზედ ლაპარაკობდა, ყველას ეტყობოდა გულის ღრენა და აშკარა სურვილი შეერთებისა, ერთად შებ-ძობლება იმ ხალხს შემაწიებელ მღვთავრობასთან, რომელსაც ბოლო აღარ უჩანდა და ისე ფეხებს იმაგ-რებდა... ხალხს ერთი იმედი-ღა ჰქონ-და და ეს იმედი იყო სემონა ჩო-ფიკაშვილზედ, რომლის სახელიც

პირველი; ასწავლიდნენ: სამღვთო წერილს, რუსულ ენას, არითმეტიკას, ქართულ ენას, წერას და გალობას.

შარშანდელის წლის განმავლო-ბაში სასწავლებელში სწავლობდა სულ 48 ქალი; ამთგან 25 მართლიდამ იყო, 17 ძახეთიდამ, 1 მეგრელის, 1 იმერელის, 1 გურული და 2 რუსი, მომეტებული ნაწილი მღვდლის ქა-ლები.

ამ სასწავლებლის შესანახავად სა-ქართველოს ეგზარხოსს იოანეის შეუწირავს—28,000 მან., იმერეთის იპსკოპოსს ბაბრიელს—1,000, ეპის-კოპოსს ალექსანდრეს — 3,000 და ამას გარდა თითქმის ყველა მღვდლებს მართლ-ძახეთისას, მონასტრებს და კერძო პირებსაც. წლის განმავლობა-ში დახარჯულა სასწავლებელზე— 8,847 მან. 14 კაპ.

ანგარიშიდამ სჩანს, რომ ქართულ ენის სწავლას ჯეროვანი ყურადღება არა აქვს მიქცეული; ეს მით უფრო სამწუხაროა, რომ სკოლის შაგირდე-ბი თითქმის სულ მღვდლის ქალები არიან, რომელთაგან მომეტებულ ნა-წილს შემდეგში მღვდლის ცოლობა მოეწიოს...

* *

ბათუმიდამ იწერებინან, რომ გა-მოჩენილი პროფესორი მირხოვი გავ-

ხალხის რწმუნებით, „ხემწიფის კარ-ზედ იყო დაწერილი“ და რომელიც ეხლა იმათ მახრის მმართველათ იყო. მაგრამ რა შეეძლო იმას, იმდენ ბე-დის მიტენელ ხალხთან, რომელთაც ხელი აიღოთ სენიდილიდგან და ნა-მუსიღგან და გამოქცეულიყვნენ სა-ქართველოში, რათა ასცდნოდნენ თავიანთ ქვეყანაში კანონის დასჯას. ბაშოქცეულიყვნენ საქართველოში, ჩაეგლოთ მართველობა ხელში და ისე შემაგრებულიყვნენ, რომ თითონ მართებლობისაგან დანიშნულ მოთა-ვეებსაც ვერა გაეწყო... რა იმათან.

ამავე ხანში გაფარდა ხმა, რომ ბიორგი მეფეს ვილაცა შუა კაცები გაუგზავნია რუსეთში,—რომ ეს ხალ-ხი სანდო პირები არ არიან და უმქვე-ლად დაღუპვენ თავიანთ ქვეყანას და ხალხს. ეს ხმები უფრო ამღვლე-რებდა ხალხს, რომელიც ღირვეული იყო საქვეყნო საქმის ერის დაკითხვით გადაწყვეტას, და ეხლა კი რაღაცა სა-ჩუმათო ხდებოდა.

მღვთავა დარწმუნდა, რომ ხალხის აზრი ერთდებდა, იმათი კანტა-კუნტათ ამოჩენილი გულის მღვთავრობა გროე-დებდა და ეკვანძებდა ერთმანერთსა ის დრო, როდესაც ხალხი გრგვინავს-

ლილ ენკენისთვის 28-ს მისულა იქ, დაუთვალე რეზიდა დელოზობრივი ლოპიტლები, უნახავს ის ადგილი (ბათუმში 15 ვერსზე), სადაც გულით ავითმყოფებისათვის უნდა გამართონ ლაზარეთი, დაუზომავს გურულების, აჭარლების და ლაზების თავები და, ადგილობრივ ექიმებთან სადილის ჭამის შემდეგ, მგორე დღეს, წასულა გემით სოხუმისაკენ, სადაც აგრეთვე ანტროპოლოგიური გამოკვლევა უნდა მოახდინოს.

* *

ბავლილ შაბათს თეილისის საზოგადო ბიბლიოთეკაში იყო სხდომა ძველკაისის არხეოლოგიურ საზოგადოებისა, რომელმაც, სხვათა შორის, ამოიჩინეს ახალი გამოგება საზოგადოებისა, რადგან ძველმა თავს-მჯდომარემ თ. დ. ჯორჯაძემ უარი განაცხადა; ამის მაგიერად ერთ-ხმად ამორჩეულ იქნა ლენ.-ლიტ. ა. მ. კომაროვი, საზოგადოების მდივანად (სეკრეტარად)—ა. მ. პაუტოვიჩი და ხაზინადრად თ. ნ. პრლუტინსკი—დოლოგორუკი.

* *

თავის დროზე ჩვენს მკითხველებს ვაცნობთ რომ პაიეს საზოგადოება შაეს-ზღვანედ ნავოსანობისა აშენებინებდა დიდს გემს მარსელის ნავთსაყუდელში, რომელსაც სახელად საქან-თგელა ერქმევა. მშლა ეს გემი უკვე დაუსრულებიათ და კიდევაც მიმომავლობს მარსელისა და შატს შორის; გემის კაპიტანად არის ბ.ნი ბოშელი.

„დროების“ კორმისპონდენცია.

ჯემო ჰალა, 7 ღვინობისთვეს. ამთვის 4-ს იყო კურთხევა ჰალისა—ხა

ვით ერთ ხმად გამოაცხადებს თავის უკმაყოფილებას, შორის აღარ იყო.

— როდის იქნება ეს დღე, როდის? წამოიძახა მღვდელმა, როდესაც მარტო მათთან დარჩა.

— რაი დღე?

— ის დღე, როცა ყველა ხმალი გაივლებს ხელსა.

— ლმერთა უწყის!

ამ დროს ნინია შემოვიდა და მეგობრებმა შესწყვიტეს ლაპარაკი.

ნინიას დაფიქრებული პირისახე ამტკიცებდა, რომ რაღაცა სამწუხარო ამბავი უნდა სკოდნოდა იმას. ის შემოვიდა, დაჯდა, წყნარა ჯიბიდან ამოიღო ჩიბუხი გამობერტყა ხელის გულზედ, მერე ამოიღო ქისა, გაფშენიჭა თამბაქო, ჩაჰყარა ჩიბუხში და ისევ ისე აუჩქარებლად დაუწყა ტალკვის კვება. მოუკადა ჩიბუხს, გამოუშვა რამდენჯერმე კომლი და ამოიოხრა.

— მღვდელმა, თუშებში უნდა გაგზავნო. დიწყო იმან.

მღვდელმა კარგად ვერ გაიგო ნინიას სიტყვები და გაშტერებული უყურებდა.

— მართალია, ესლა შენ დასუტებული ხარ, მაგრამ, რაი უყოთ, ცხოვრივ არ იქნების... ძველი ნაჩა-

შურისა და სხრა-ნუხის შეერთებლი სკოლისა, რომელიც იმყოფება ს. ზემო-შალაში. მრთი კვირის წინად, შემდეგ დიდს მეცადინეობისა ბ. ინსპექტორი ხითაროვისა, სკოლის მასწავლებლისა, ადგილობრივ მღვდლის მათე სუხიევისა, თავადი დ. აბაშიძისა და მამასახლისის ნადირაშვილისა დაიწყო სწავლა და, ერთმანეთის წახალისებით, სკოლა გაიმსო პატარა შეგირდებით. აქლდა კურთხევა-ღა. ამიტომაც მოხდა, რომ კურთხევაზე დაესწრო ბლომთ ხალხი—კაცი და ქალი. მათში იყვნენ რამდენიმე თავადი და აზნაურნი. ამ ბედნიერ და სამაგალითო დღესასწაულს დაესწრო აგრეთვე ბ. ხითაროვი.

რადგანაც ამისთანა საზოგადოებრივ მოვლენას, ასეთა შესანიშნავ თანაგრძობას საქვეყნო საქმისადმი ძნელად მებნდებით ჩვენ დაობლებულ ხალხში და რადგანაც ბევრს არ აჩვენებს ბედი ამისთანა სასიამოვნო და გასახარებლ მოვლენაზე დასწრებას, სადაც კაცი უყურებს ალტაცებით ხალხის გამოფხიზლებას, ამიტომ მე არ შემძლიან არ გაუზიარო მკითხველს ჩემი თვლით ნანახი და ჩემი ყურით გაგონილი ამ შესანიშნავ და მარად საგონებელ დღეს.

ჯერ რიგინად არც კი ენათლა, რომ პაწაწა ბავშვები შეიკრიბნენ სკოლაში, ცელქობდნენ, მხიარულობდნენ და ალტაცებით მოვლოდებოდნენ სკოლის კურთხევას. საათის თორმეტზე, ვინც მოსახელელი იყო, მოვიდა სოფლის ბედნიერების მისაგებებლად. მასწავლებელმა ბ. ა. ნათაძემ ამღერა თავისი შეგირდები. სიმღერამ სასიამოვნო შთაბეჭდილება მოახდინა ხალხზე. იმდერეს პატარა ლექსი ჰაეკვა-

ლიკი ჩასულა შალაქში და დაუბნებლებინარ. მშლა იქიდან კაცები გამოუგზავნა, რომ ცოცხალი თუ მკვდარი იქ უნდა ჩაგიტანონ.

— აჰუ, ნინია, აჰუ!... მაგისათვის როგორ გზავნი ცოცხალ-მკვდარს თუშებში? წამოიძახა მათიამ.—მრთს სტუმარს ვეღარ შევინახავთ? მაშ თავი ცოცხალი რალად გვინდა?—ზავწყდეთ ყველანი და სტუმარი კი შევინახოთ!

— ჰაჰაი! ჩაცინებით წარმოსტქვა ნინიამ.—ჩვენებურები ყვენ, კიდევ ვაჩვენებდი, როგორ ვატრილებდი ფრანგულსა, მაგრამ ჯარს რაი უყო?... მერც სტუმარს დავიხსნით და ჩვენ თავსაც უბრალოდ წავახდენთ.

— მე ურჯულოები სტუმარზედაც ხელს გვალეზინებენ? არა, ნინია, არა! ჩვენი სოფლის სიკვდილი იქნება, რომ ერთი სტუმარი ვერ შევინახოთ და სხვებს მივაყენოთ კარხედა.

— იყუჩე, ვაჟო! შენ ჯერ ბავშვი ხარ და სისხლი გიდულს..

— ნინიასი, შენი სტუმარი ვარ და რაც გინდა, ის მიყე! წარმოსტქვა მღვდელმა.—შენ უფროსი კაცი ხარ და რაიცა შენ გინდა, იმას თავს ვინ გადაუელის.

ძისა „ტყეს ესხმება ფოთოლი“. მერე მოჰყვა გაკვეთილი ართიმეტიკიდან, რომელშიაც ყმაწვილებმა გამოიჩინეს სწავლა ახალ მეთოდზე ათამდის. მაყურებელნი და მეტადრე მათში ყმაწვილების მშობელნი დარჩნენ ყმაყოფილნი და მადრიელის თვლით შესტკეროდნენ თავიანთ ახალგაზდა მასწავლებელს.

შემდეგ გაკვეთილისა, შემომსწენ მღვდელი და მთავარი. მღვდელმა მათე სუხიევა წარმოსტქვა ხალხისადმი ორიოდ სიტყვა, რომელშიაც განუცხადა თავისი თანაგრძობა ამ ფრიად სასარგებლო საქმეს—ხალხის განათლებას და უთხრა მადლობა, რომ ხალხმა გაუგონა ტყვიან კაცებსა და გამართა სკოლა. შადაუხადა პარაკლისი, რის გათავების უმაღ გამოვიდნენ სათითოდ პაწა ყმაწვილები, ემთხვიენ სასოებით ჯვარსა და თავდასველებული ნაკურთხი წყლით დასხდნენ მხიარულად თავის სკამებზე. ჩამოვარდა სიხუმე, რომლითაც ისარგებლა მასწავლებელმა ნათაძემ და, აღელვებულმა ამ ბედნიერის დღით, წარმოსტქვა ახალ-გაზღვრის სულითა და გულით მშვენიერი ალტაცებული და გულწრფელი სიტყვები, რომლებიც მომყავს სათითოდ, რადგან მათ იქონიეს მეტად დიდი გავლენა ხალხზე, დაღვლევს და ააძგერეს მსმენელთა გული ახალის და აქამდის უცნაურის მათთვის იმედებით. აი ეს სიტყვა:

„მან უსაზღვრელი სიხარული და ალტაცება ეწვია დღეს ჩემ გულს. მერ მომიგონია ჩემ სიყმაწვილემი ვერც ერთი საათი, ვერც ერთი წუთი, რომელსაც ასე გავგზავნი და მასთან ასე დავეფიქრებინე კიდევ, როგორათაც გამახარა და დამაფიქრა დღე-

— ლომისა იყო მოწამე, რომ არ იქნება.

— ძარგია, მათიავ, წმინდის მივარგის თავით გვეგეწები გაყურდი... მიუბრუნდა მღვდელმა. მე მოვრჩები, თუ მოგვცდები, უფალმა უწყის და ჩემთვის რაილა სისხლის დაღვრა გინდათ?.. ისეც ცოტა სისხლი არ დაიქცა.

— სტუმარი, სტუმარი ცხოთ მევაყენოთ კარზედა! არ ისვენებდა მათიამ.—სიკვდილი არაა!

— იყუჩე! წარბებ-მეჭმუხვნით და მბძანებელის ხმით წარმოსტქვა ნინიამ.—ღღეს მე ვარ უფროსი და მე ვერე მინდა.

ამ სიტყვებმა თითქოს ენა ჩაუდღეს მათიას, რომლისათვისაც, როგორც ყველა მთის ხალხისთვის, უფროსის ბრძანება, უფროსის ნება ხმა-ამოულებლად და გადაუბრუნებლად უნდა ასრულებულიყო.

— ზანა მე-კი არ მესმის, რომ ესეთის ავთმყოფის ცხოთა კარს მიყენება სირცხვილია, მაგრამ გაჭირებაში მოიტანა და აგრე უნდა იყოს... შენ, მათიავ, ამაღამ მოამზადებ რამდენიმე მარჯვე ბიჭებს და გაისტუმრებ ხარანაულისას... ისე კი წადით, რომ ბუღდამყრის ნეობას ლაშე ჩაუყვესთ და მემრე ფიქრი აღარ გინდათ.

ვან დელმა დღემ. ლღვენდელი დღე ისეთი შესანიშნავი და ნეტარ სახსენებელი დღეა, რომ პრ შემძლიან ამ დღის დაიწყება. ეს დღე ჩაქრის ასოებით უნდა დაიწყოთ სუყველამ გულის ფცარზე და საუკუნო სადგური მივსტვთ ჩვენს მესხტრებაში. დღეიდგან თქვენი პატარა შეილები და ჩემი პაწაწა მეგობრები უნდა გამოეთხოვენ ვნლანდელ ცხოვრებას, დაბრკოლებით სამსეს, და შეუდგნენ სხვა გზას, სხვა სახსარს სხვა გვარი ცხოვრებისათვის. ამ სხვა ცხოვრებისაკენ შემაყენებელი გზა, ცხოვრების გამაადვილებელი სახსარი განლაგესთ ეს სკოლა, რომელმაც ასე გაგვხარა ყველანი, ვისაც კი გული შესტკივა ხალხისათვის.

„მართალია თქვენგან რამდენჯერმე გავიგონე კიდევ—ჩვენი შეილები მანდ რას ისწავლიანო, ესა და ეს კი არ იყო სკოლაში, ქალაქშიო, რომ ვერატყვი ვერ ისწავლაო: სახრე ვერ დაუტყრიათ ხელში, რომ ბოჩოლები გარეკონ ბალახზეო!...

„ჩვენი სკოლების უბედურება და ჩვენი უბედურობაც მაგაში იმალება ჩემო ძმებო, რომ სკოლაში ასწავლიან სუყველაფერს, რაც ცხოვრებაში უმეტესად გამოუსადგვია. მხოლოდ რიგინი და ნამდვილი სწავლა შეაყვარებს კაცს ოჯახსა და მუშაობას.

„მე ჯერ ისევ სკოლაში ვიყავი, ისევე შევეყურებდი ჩემს მასწავლებლებს, როგორათაც ესლა ეს ჩემი პატარა მეგობრები შემომტკერინ მე, როდესაც ჩემი ფიქრები სულ ჩემს მომავალ სკოლაში“ იყვნენ. სულ მის ფიქრში მიდიოდა ჩემი შეგირდული ცხოვრება, როგორ მოვარილო

როგორცა სტქვა ნინიამ, ისე მოიქცა მათიაც: საღამოსთვის მოამზადეს რამდენიმე მთიულის მარჯვე ბიჭები, გააკეთეს დაწნეს თხილის ფოთლიანის შტოების საკაცე, სილბილისთვის ზედ გაშალეს თივა და ზეიდგან ნაბადი. შევლა ამ სამზადისში ეტყობოდა წარმოუდგენელი მზრუნველობა.

როდესაც ყველაფერი მოამზადდა, მათიამ შევიდა მღვდელთან და დაითხოვა დედა-კაცები, რომლებიც იქ ისხდნენ. მარტოკა რა დარჩნენ, მიუბრუნდა მღვდელსა და უთხრა:

— შევლანი სიკვდილის შეილები ვართ... მინ იცის, ვინ მოკვდება და ვინ დარჩება!.. სატქმელი თუ არა გაქეს-რა.

— მათიავ, დეთის მადლობა, ძმაზედ უკეთესად გიყურებ მე შენა...

— შენს მოლალატეს, მტერზედ მოქნეული ხმალი ტარშიმც გაუტყდება! შასაუხა მათიამ.

— აბა, რაი დაგიმალოა, ვინ იცის რამდენს მთას იქით მივიღვარ და გული-კი აქ მრჩება...

— ლომისა შეგეწევა, ჩქარა მორჩები და ისევ აქ მოხვალ.

— მოვრჩები, თუ არა ეგ უფალმა უწყის, მაგრამ გულთ კი მილონდების აქედგან წასვლით.

ჩემი შევირდები იმ სწავლას, რომელიც ეხლა სუფევს უმეტეს ნაწილ სოფლის სკოლებში და რომელიც უცრუებს კაცს გულსა ოჯახზე და მუშაობაზე...

ზარწმუნებთ, ესეც ცარიელი დაპირება არ იქნება—საქმიანად დაგიტყუებთ სუყვალა ამას...

რაც შეგეხებათ თქვენ, ჩემი შევირდების მამებო, ნათესაენო და მეზობელნო, არც თქვენთან შევწყვეტკავშირს. თქვენ ყოველთვის შეგიძლიანთ მოხვიდეთ ჩემთან და თქვენი მწუხარება და სიხარული გამიზიაროთ. მე ჩემს თავს არ დავიშურებ თქვენთვის ჩემ დღეში და ვიტყვი კიდევ, რომ მე მაშინ ვიქნები ბედნიერი, როდესაც თქვენა და თქვენ შვილებს დაინახავ ბედნიერად. თქვენი ღირსი იქნება ჩემთვისაც ღირსად, თქვენი ბედნიერება ჩემთვისაც ნეტარება იქნება.

მხოლოდ თქვენა, ჩემო პატარა მეგობრებო, ნუ შეგეზინდებთ სკოლისა: ამ სკოლაში არც წიკპლს, არც გინებას და არც ცემა-ტყუებას არა ნახეთ. მე მიტკირეთ ისე, როგორც თქვენ უფროს ძმას, ნასწავლ მეგობარს და სულმთლად თქვენი ჯერეთ უზრუნველი ცხოვრება გადმოგიცით მე გასაწრთენელად...

ამ უბრალო, მაგრამ გრძობით საფე, სიტყვებმა წაახლისეს ადგილობრივი მებატონე, მოხუცი თავადი ლ. აბაშიძე, რომელმაც მიულოცა ხალხს სკოლის გახსნა, გამოუცხადა დიდი თანაგრძობა და დახმარება შეძლებისამებრ.

პგრთვეე რამდენიმე ტკბილი სიტყვა სთქვა ამ დღეობაზე დამსწრე ქვიშხეთელმა თავადმა მ. სუმბათოვმა

- რათა, შენი კენესა მე, რათა?
- მაქაცისათვის გულ-ჩვილობა სიკვდილია, და ცხოს არც ვეტყვადი, მაგრამ შენ რაი დაგიმალა, მიყვარს, ძალზედ შემიყვარდა.
- ბიყვარდეს, შენი კენესამე, ბი... ბული ცხოს როდის ეკითხების.
- სანამ აქ ვიყავ: ასე მეგონა ის ჩემთან არის-მეთქი, დამშვიდებული ვიყავ და ეხლა!.. ჩაიქნია ხელი და და ამოიოხრა.
- მხლა რაილაა?
- მხლა თითქმის გულიდგამ რაილაცა მწყდების! აქამდისინ ხმა მაინც მოდიოდა იმაზედ, ეხლა ვინლა რას შემატყობინებს, ვინლა რას გამაგებინებს?
- ლმერთი იყოს შენი თავდები, როგორც ძმა ისე დავიჭერ იმაზედ თვალ-ყურსა... შენ ნურა გენაღვლებ-რა... ჩვენი ხალხი სულ მიდის, მოდის თუშებში და სიტყვას მოგაწვდენ ხოლმე.
- არიქა, არიქა მათისი, თორემ სულ დავიღვევი წამოიძახა ავათ-მყოფმა.
- შენთვის ძმა დამირქმევია და თუ შენს გულას საყვარელს უღალატო, დედის ძუძუსთვის მეღალატონოს...

და აღუთქვა ამ სკოლას ასი მანეთი ფული და შენობისთვის საკუთარი ტყიდგან ყოველი მასალა თავისავე ხარჯით და ჩამოტანით. ბოლოს, თ. ლ. აბაშიძის წახედვით, ვისაც რა შეეძლო, შესწირეს მცირედი რამ ფული ამ ნორჩი სკოლის ფენზე წამოსაყენებლად, რის ანგარიშსაც სოფლის მასწავლებელი გამოაცხადებს გაზეთში.

შველას გვეგონა, ამით გათავდებოდა დღესასწაული. მაგრამ გამოდგა, რომ გლენებს ვაემართათ, მღვდელი სუხივეის სახლში და მასთან სანახევროდ, მშვენიერი სადილი, რომ ამით უფრო ღრმად ჩაენერგათ თავიანთ გულში ეს ბედნიერი დღე-მანც ქართული ხალხი სიამოვნებასა და მწუხარებას ყველაზე უფრო კარგა გამოაცხადებს წვეულობაში, სადაც დალოცვილი ღვინო თამამად ახსნის ხოლმე კაცის დაბმულ ენას და ააქიქციებს ჩიტავით...

პირველი სადღევრძელო იყო წარმოთქმული თავმოწონებით და ამაყად: ლმერთმა აცოცხლოს და განადრელოს ხაშურის, ზემო-შალის და ცხრა-მუხის ხალხი, რომლებმაც ასე აჯობა და თავს ლაფი დაასხა უფრო მდაღარ და დიდ სოფლებს—სურამსა, ხცისსა და შვიშხეთსა, სადაც აქამდის ვერ გამართეს სკოლები! რასაკვირველია, ყველას თავმოყვარეობა დააკმაყოფილა ამ სადღევრძელომ, მარდა თავადი სუმბათოვისა და ბ. ლ. ლეკანოზოვისა, რომლებმაც პირველმა თავს იღო ყოველი ღონისძიების ხმარება, რომ შვიშხეთშიც მალე გაიშართოს სკოლა, და მეორემ—სურამში. ამ საამო დაპირების შემდეგ აღდევრძელეს ნორჩი შევირდები. მოჰყვა

- შენი ღირსი დამიღვეია, შენი. მხლა თუნდ ცისკულურთან გავალ, ჯავრი აღარ მექნების... არას ვაუტკირებ, თუ შენ ცოცხალი იქნ.
- ცხო რალა ვინდა, მითხარ.
- ცხო?... წარმოსთქვა მღვუჯამ და დიწყო აჩქარებული ქშენა.
- იმას ეტყობოდა, რომ ეს ლაპარაკიც სირცხვილისაგან უჭირდებოდა და ეხლა უფრო ძნელად წარმოსათქმელი სიტყვები მოსდგომოდა გულს. მათიამ შეამჩნია ეს მდგომარეობა.
- რათ მიზალამ რასმე, რათ არ მეუბნები?... მანა შენი ძმა არა ვარ?... როგორც ღმერთს არ ელალატება, ისე შენ! თუ არ მენდობი?
- აჰუ! მაგას როგორ ამბობ?! შენც რომ არ გენდო, მაშ ვილას ვენდო?
- ძარგი, მითხარ ყველა.
- აგრე აგრე!... არას დავიმალო... მზალვე დიაცია, დიაცი მალე მოტყუვდება... მამ შენი ჩემთან წამოსვლა საჭირო არ არის; მე რაი მინდა, თქვენებურებიც წამიღებენ და შენ-კი ქვეშეს ვალი.
- მერე?
- ნახე, როგორც იყოს, ნახე, უთხარ, რომ ცოცხალი ვარ, მე ისევ

მასწავლებლის სადღევრძელოც. წამო-დგა ბ. ლეკანოზოვი და უთხრა მასწავლებელს შემდეგი;

— ბაცოცხლოთ ღმერთმა, ყმაწვილო! ღდიღგან თქვენ მძიმე ტვინითი აღეთ კისერზე. სოფლის მასწავლებლობაარის უდიდესი მოვალეობა თქვენ საკუთარ სინიდისთან, ყმაწვილების მშობლებთან, თითონ შევირდებთან და ნამეტნავად საზოგადოებათან. მს ოთხნაირი მოვალეობა ერთსა და იმავე დროს არ განხამთ სათამაშო რამა, ზღვებმა კაცმაც თითქის განათავისუფლა თავისი შვილი შინაური საქმედგან. რომლები დაიღო თავის ქელზე და უფრო დაიმძიმა ცხოვრების უღელი. აიღო ოქრო... არა, ოქროზე უძვირფასესი რამ განძი და გადმოგცათ თქვენა. ზღვებისაგან ეს დიდი მსხვერპლია, თუ დაუკვირდებით. რამ აიძულა ისა, რამ ჩაადენინა ასეთი გმირული საქციელი? იმ იმედმა, რომ ეგების სკოლამ მიანიჭოს მის ცხოვრებას პატარა რამ შეღავათი, ეგება ამით მისმა შვილმა მაინც შეიმსუბუქოს ცხოვრების ვაი-ვაგლახი. აბა, მან ღმერთსა ვსთხოვ, რომ არ გაამტყუნოთ ეს იმედი, მოგცეთ იმორტელა ძალა და სიმტკიცე სული-სა, რომ პირნათლად დარჩეთ თქვენ საკუთარ სინიდისთანაც, ამ მშობლებთანაც, თქვენ შევირდებთანაც და მთელ საზოგადოებასთანაც!..

არც მასწავლებლის პასუხი იყო ნაკლებად ჩამაფიქრებელი:

— რამდენი მომეტებულსა ვფიქრობ ჩემ მომაჯალ ასპარეზზე, იმდენი ძნელთა და მძიმედ მიმაჩნია მე იგია... თქვენ კარგად იცით, რომ ჩვენ სკოლებში არ ასწავლიან იმას, რაც ცხოვრებაში აუცილებლათ სა-

ისე მიყვარს და თუ ღმერთმა გადამარჩინა, თავს არ დავანებებ... მაგრამ... მაგრამ, თუ მიღალატა, თუ ქვეყანაში გამაწილია, ქული მომხადა, მაშინ.. მაშინ იმას ორი თვალის მეტი ვეღარა ისხნის რა.

— ძარგი, შენი კენესა მე? წავალ, სიცოცხლედ რომ დამიჯდეს, ვნახამ და ვეტყვი, ყველას ვეტყვი...

— მე ვიცოდი, რომ შენ დამიჯერებდი? წარმოსთქვა იმან და თვალები გაუბრწყინდა სიხარულის ცეცხლით.

მზალვეს მისწვდებოდა იმისი სიტყვები, ის ვაგონებდა და თავის ტუჩებით წარმოსთქვამდა მღვუჯას სახელს! მანა მეტი ბედნიერება იქნებოდა შეყვარებულისთვის!

იმ წუთებში ის ისე გატაცებული იყო ამ ფიქრებით, რომ მზალვეს მშვენიერი სახე, ნახი ტანი, ჟუჟუნა თველები ენატებოდა გონებაში და ისიც შესტკერდა, შესტკეროდა გატაცებით გაუმძლრად წარმოდგენილს სურათს; ჰკოცნიდა და ჰკოცნიდა იმას და ბოლო აღარ ჰქონდა ციურს სიამოვნებას...

ქიროა. ჩვენ ცხოვრებისთვის კი არ გვამზადებენ, არამედ კანცელარიისათვის. ბამოვდივართ სკოლიდან და მახინჯებული ფიზიკურათაც და ზნეობითიც. მაშასადამე, რა შემძილიან მე და ან რა მომეთხოვება თქვენგან? — მე ჩემ თავს მივეცი სიტყვა და ეხლა ვაძლევ საზოგადოებას, რომ დავსდლო ჩემი ძალა და ღონე, ჩემი ცოდნა და მხნეობა სკოლის საქმეზე, ვემსახურო მას სენიდისიერად და ერთგულად ამაზე მეტი მე ჯერეთ არა შემძილიან-რა. მაგრამ ეს არა კმარა. მე ეხლა მიჭირს თანაგრძობა საზოგადოებისა და მაკლია ცოდნა ცხოვრებისა, მისი საჭიროებისა, მაკლია გამოცდილება. მითი ნიაფის შემობერვას შეუძლიან გამსრისოს, თუ არავეან შემომიდგება მე ბოძად. ამიტომ ყველა თქვენგანს, არა ნაკლები ჩემზე, აწევს მოვალეობა, რომ შეეწიოს ჩვენ ნორჩ სკოლას, ამომიღვეს გვერდში, გამამხნეოს, ჩამაგონოს და გამამაგროს ამ ძნელ საქმეში... ამიტომ, მე ვსვამ სადღევრძელოს იმ პირებისას, რომლებიც გამომიჩნდებიან მე გზის მაჩვენებელ ვარსკლავებად ბნელს ღამეში!

ბევრი კაი წადილი და მოსაწონი აზრი წარმოითქვა ამ დღესასწაულზე. შოველ ნაბიჯზე თქვენ გაგახარებდათ ის სიხარული, რომელიც ინატებოდა გლენის პირის სახეზე.

წარსულში გლენ-კაცის სული მისციდული იყო თავად-აზნაურობაზედ. ბანთავისუფლდა თუ არა ამ მძიმე უღლიდგან გლენი კაცი, უადგილ-მამულო, დავრდომილი გაექანა ფულიანებისაკენ და ახლა დაავირავა თავისი სული ღუქნებში, სადაც, თავისუფალი, სვამს სიმთვრალამდის,

გამოიყვანეს მღვუჯა ამ ტკბილი ოცნებილამ...

შველანი მოემზადნენ, მღვუჯა წყნარად ჩააწვიეს საკაცეში, რომელიც ასწია ოთხმა ღონიერმა მთიულმა და გასწიეს. აქეთ-იქით მიზღვედნენ ათი თორმეტი მთიული თოფებით, ყველაზედ წინ მიუძღოდა მათია, როგორც ბელადი.

ასე მიდიოდნენ იმ ადგილამდინ, სადაც გზა უნდა გაყოფილიყო და მათია შევებისაკენ გაბრუნებულიყო. იქ ცოტა შეისვენეს.

მათიამ დაუძახა ყველას, რათა დაცვალა ტვიები, და ძმათ გაფიცულიყვნენ. როდესაც ყველა ეს გაათავეს, ერთბაშად წამოიძახა:

— ლედამც შეურთამ ცოლად, ვიც ერთმანეთს უღალატოს!

— ლედამც შეურთამს!.. ვამიეროს სხებმა და ვაემართნენ თავიანთ გზას: მათია-შვეშესაკენ და დანარჩენნი თუშებისაკენ.

ს. მოხსუბარიქე. (გაგმქელეს) (ისეფი)

რადგან სხვა ფრიგ ვერ უშოვნია დროების-გამტარების სახსარი. სვამს ღუქანში, ამაყად და სიამით

მაგრამ, აგერ გადავიდეთ მიმ ჰე-რიოდში, სადაც გლეხ-კაცობა მიხვდა ღუქანის წადილებას, სადაც აბაზის ანგარინში მეგობარი დახლიდარი ათ შაურსა და მანეთს აწერს თავის ნიხი-ების დავთარში. მიხვდა, რომ წერა-კითხვა მისთვისაც საჭიროა რომ ეს მარტო უსაქური თავად-აზნაურებისა და საქმიანი მეღუქნეების სამკაული არ არის.

რასაკვირველია, მალე იქამდისაც მიადრწევს გლეხის გახსნილობა, რომ სწავლაში ამაზე უფრო ძვირფას რამეს დაინახავს.

შველა პატროსანი კაცის მხრება უნდა მიქცეული იყოს იმისკენ, რომ უშვან-ლოს გლეხს ამ საქმეში.

ბანსხალეზანი

ქ. გორში მოძრებულ სა-სამართლოს ჰირ-და-ჰირ გავ-სენ სეთით მოძნადებული ეო-ველნიერი წამლების სამხატვრო საღებავთ, მალასია, ვეიდი გირვანქობითაც თბილისის ფა-სებზედ 20% ნაკლებ, მეიდველთ მეუძლინთ სოფლებიდანაც მომ-მართონ უტეუვნად გავსაზნებთ ეოველ-გვარი საღებავი (კრასკა) (10-1) ივანე ს. ბაბალოვი

თფილისის ქალაქის **ბაბალოვისაგან** თფილისის მალასია ბაბალოვა აბითუ ცხადებს სახლის პატრო-ნებს, რომ გამკობას ეჭირება სა-დგომები 1, 2, 3 ანუ 4 ზოლი-ციის უჩანსკაში: 1) თბილისის ზოლიციმეისტერისათვის ოთხი ოთახი თავის სამხარეულთი, დერეფნით და საჯინბოთი; 2) სადგომი ზოლიციმეისტრის კან-ცელარისათვის—ექვსი ოთახი და 3) სადგომი ცეცხლის მქრობ კამანდის 68 სადღათი-სათვის თავის სამხარეულთი და 30 ცხენისათვის საჯინბოთი, აგრეთვე სარია კამანდის ზო-ვოსკებისა და სხვა იარაღები-სათვის და ორი ოთახი სამხარე-ულთი კამანდის უფროსი სათვის (ბრანტმეისტერისათვის). ეველა ეს სადგომები შეიძლება ერთს სახლში იყოს, ანუ ორ-ში ან სამში.

ვისაც შემოსწენებულ სად-გომებისათვის სახლის გაქირა-ვება ჰსურს, ამ თვის 19-მდინ უნდა შემოიტანოს განცხადება თფ. ქალაქის გამგეობაში (უზ-რავაში). (3-2)

ჩაის მცოდნე ჰირმა და მსურ-ველმა უნდა იეიდოს ჩაი, ჰირ-ველი მოკრეფილისა ინგლისის მალასიაში 1 მან. 20 კაპ. და 2 მან. და შედაროს ჩაის 1 60 კაპ. და 3 მან. ეველგან, ქ. თბილისში და გაიგებთ რა-მდენათ უკეთესი ჩაი ინგლისის მალასიაში. ამის გარდა მალა-სია აძლევს ჩაის წმინდა წო-ნით უქაღალდოთ და უტევიოთ. (100-47)

თბილისის სასულიერო სემინარიაში

ისსენება საკვირაო წერა-კითხვი სასწავ-ლებული ცაკლას. ასწავლიან სემინარიის უფროს კლასის შავირდებმა.

სწავლა მუქად იქნება, შეადლიან მეორე საათის ნახევრამდინ.

შავირდების წლოვანობას უფრადლებას აჟ მაქცევენ. (3-3)

ანგარიშის აღმოჩენა

იავორ კასუმოვის და კამპ. სავაჭრო სახლისა

1 ღვინობისთვის 1881 წ.

ღვათი	მან.	კ.	პრალიტი
ნადი კასსაში	707	02	
% ქაღალდები ამხანაგო-ბის საკუთრება	26,260	68	
სპეციალ მომდ. ანგარ. კომერც. ბანკში % ქაღალ-დებით უსრუხველ უოფილ-ნი	4735	06	
საწვერად შეტანილი თფ. საურთი-ერთო ბანკში ვუქსილებით გაცემული ფული 2 და 3 თავლების სელის-მოწერით	102,813	30	
ზოტესტისანი ვუქსილები	1938	24	
% ქაღალდების გირათთ გასესხებული	16,149	14	
საქონლის გირათთ გა-სესხებული	374	95	
უკან დასაბრუნებელი სარ-ჯი	6866	20	
% მიცემული % ქაღალ-დების მეორედ დაგირავე-ბისთვის	1169	73	
— ვუქსილების დასავი-გებლად	185	18	
— სპეციალურ მომდინა-რე ანგარიშში	239	93	
— დროებით შესანსად შეტანილ ფულისა	91	25	
— მოთხოვნამდინ შეტა-ნილ ფულისა	142	97	
— მომდინარე ანგარიში-სა ზირბოთი და შესანსა-სი	504	46	
— უძრავ მამულების იჯა-რისა	37	64	
— მომწავი ქონება ამხა-ნავლობისა	1630	72	
— % მოკვების ბილე-ტების სტრასისა	45	80	
— მიმდინარე სარჯი სმე-ტით	6,778	52	
სულ	172,301	38	

ლონდონის მალასია კომერციულ ბანკის ქვეშ დაანსებულია ნამდვილი ჩაი-გასასყიდლათ ჰირველი მოკრეფილისა და საუკეთესო ინგლისური საქონლისა: მა-გალითებ: თოფებისა, რეკალეკრებისა, კლიტებისა, ჭურჭლებისა, კრავატებისა, დანებისა, კოვსებისა, ჩაინიკებისა, შო-კოლდისა, კავალისა, დუხებისა, სპონი-სა, შინა კებისა, ცხვირ-სახრცისა, ქა-დალდისა, კარანდაშებისა, კაღებისა, უნა-გრებისა, სუკრისისა (გემრეული გლეშინ-ვინი ზეთისა) და სხვ. საავტო მან-კინტაშის მოსახურებებს გასასყიდლად კანფეტების და პატკურის და კამპ. მუ-რასისა, აგრეთვე ჩუქებისა და წინდუ-ბისა ნოტინგამილამ. ნამდვილი ჭავისს გაარბი. (100-36)

აუქციონი

17 და 24 ოქტომბერს 1881

წ. კავკასიის აქეთა-მხრის ზრი-კასში აუქციონით გაისეილება ოქრო-ვერცხლისა და სხვა ძვირ-ფასი ნივთები. (3-3)

ინგლისის მალასიაში ანწრუნის გაღვივებაში (Maison de confiance) შეადარეთ ჩვენი ჩაი ჩაის ეველგან — 1 მ. 10 კაპ. — 1 მ. 40 კაპ. — 1 „ 20 „ — 1 „ 60 კაპ. — 1 „ 40 „ — 1 „ 90 კაპ. — 1 „ 60 „ — 2 „ 20 კაპ. — 1 „ 80 „ — 2 „ 50 კაპ. სუფეთს 2 მანეთ. — 3 მანეთ. ჩაის წონა—უქაღალდოა, სხვაგან კი ქაღალდით. (100-49)

ინგლისის მალასიაში

თფილისის ქალაქის **ბაბალოვისაგან** თფილისის მალასია ბაბალოვა

ამაგრებს თბას და ადრინდელ ფერს აძლევს, ფასი ერთი შუშისა 2 მან., გავსაზნით 2 მანეთი და 28 კაპ.

ექვე ისეიდება ქინის ზომდა თბების გასამაგრებლად. ფასი 1 მან. სლოტკები თავის ტვივილის მოსახრცლად, ტუჟა-ლეტის საზონი, დუხები და სხვ (100-59)

ისყილება

25% ნაკლებ მინამ სხვა ალაგას ჩაი, კავალ, შეკალადი, ბისკვიტი, მე-რასა, ბრინჯი, ჭურჭლები, სტაქსები, ბაკლები, თოფები, ჩაინიკები, სუდოკე-ბი, ფოდნოსები, ჰირის-სასანი, კლიტე-ები, სამურველი, ტანისამოსის საკიდი, გოვსები, დანები, კაღები, ქაღალდი, კანვერტები, რეკალეკრები, კარანდაშები, თოფები, რეკალეკრები, კრავები, შლას-ხები, ვანები, ქამრები, საყელურები, კლი-ონკა, უნაგირები, ლაგები, უთოები, ტანტები, ჰირისსახრცი, ცხვირის-სახრცი, ჩუქები, ტუჟალეტის საზონი, დუხები, შარბათი, ციტატმატენისა, ქინსა დვი-ნო, ზოტესტ-ვეინი, სერესი, გონაივი და ათასი სხვ. რამეები—**ინგლისის მა-ლასიაში**. იქვე ჩაი ვაჭარბათვის ნარ-დათ: ფუთობით 40, 46, 52 და 58 მან. და გირვანქობით: 1 მ., 1 მ. 10 კ., 1 მ. 20 კ., 1 მ. 40 კ., 1 მ. 60 კ., 1 მ. 80., და უბირველი საჩისხისა 2 მ.—წონა უქაღალდოთ.

თოფები 20-60 მან, ჩოკ-ბორ (choke bore) George Dan-ს ფაბრი-კადმ—120 მან. რეკალეკრები 4-34 მან. და ბუდოგისა 11-20 მ. ქალის უნაგირები 65 მან-დამ.; შეჭილდის და-ნები ჩანგლებით 3 მან. 50 კაპ-დამ დუჟი, ალობები ნახევარ ფასად, ფილ-ტრები და სხვ. ეველანედ უმრავლესი ამოწვევს თოფე-ბისა და რეკალეკრებისა თფილისში. (100-20)

ისყილება

ბეჟანთუბანში კარგი რცხილისა და წი-ფლის შეშა ნავით ჩამოტანით. მიმართეთ ნ. ჩხეიძეს. (10-9)